

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **PROGRES Hradec Králové, spol. s r. o.**, se sídlem Jabloňová 583, Hradec Králové, zastoupen JUDr. Jiřím Všetěčkou, advokátem se sídlem Orlická 163, Hradec Králové, proti žalovaným: **1) Finanční ředitelství v Hradci Králové**, se sídlem Horova 17, Hradec Králové, **2) Ministerstvo financí**, se sídlem Letenská 15, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 15. 1. 2009, č. j. 30 Ca 74/2008 - 41

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Usnesením Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 15. 1. 2009, č. j. 30 Ca 74/2008 - 41, bylo rozhodnuto o vyloučení žaloby proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Hradci Králové ze dne 17. 12. 2007, č. j. 11526/07-1200-607208 a žaloby proti rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 27. 3. 2008, č. j. 39/21992/2008 - 391 k samostatnému projednání. V odůvodnění usnesení krajský soud uvedl, že ačkoliv stěžovatel označil za žalovaného pouze Finanční ředitelství v Hradci Králové, je zřejmé, že posledně uvedené z napadených rozhodnutí vydalo jako orgán v posledním stupni Ministerstvo financí, které je tak rovněž žalovaným správním orgánem. Proto vyloučil žalobní návrh směřující proti rozhodnutí Ministerstva financí a jemu předcházejícímu prvostupňovému rozhodnutí Finančního ředitelství v Hradci Králové k samostatnému projednání, a to vzhledem k rozdílné místní příslušnosti soudů k řízení, která se odvíjí od sídla správního orgánu, který rozhodnutí vydal v posledním stupni. Společné řízení proto krajský soud neshledal jako možné.

Proti tomuto usnesení podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu uvedeného v ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Podle jeho názoru v předmětné věci nejde o případ přípustnosti vyloučení věcí podle § 39 odst. 2 s. ř. s., neboť nejde o vícera rozhodnutí, pro které by platilo pravidlo přehlednosti a srozumitelnosti řízení a procesní ekonomie. Stěžovatel je přesvědčen, že z hlediska obsahu rozhodnutí a jejich charakteru jde o jediné rozhodnutí, které je v odvolacím řízení

dotvořeno teprve rozhodnutím Ministerstva financí ze dne 27. 2. 2008. Krajský soud si tak sám vymezil předmět řízení odchylně od žalobního zadání, které v řízení proti rozhodnutí správního orgánu učinil stěžovatel. Předmětem žaloby je konkrétní výrok konkrétního rozhodnutí, v obsahu takovém, jak je vymezeno rozhodnutím správních orgánů. Tak se naposledy stalo rozhodnutím Ministerstva financí, které vtělilo přezkoumatelný obsah rozhodnutí do přezkumného řízení. To se však stalo teprve po uplynutí právem požadované prekluzivní lhůty. Pokud krajský soud vydá usnesení, kterým takové rozhodnutí rozdělí a vymezí k samostatnému projednání, potom sám stanoví obsah a rozsah soudního přezkumu, což je podle názoru stěžovatele v rozporu s principy práva, na kterých spočívá přezkumná činnost soudů, pokud jde o rozhodnutí správních orgánů ukládajících povinnosti. Stěžovatel je srozuměn i se situací, že jeho kasační stížnost bude odmítnuta, to však vytváří stav, kdy zůstane v řízení rozhodnutí, které není uložením povinnosti (opravné usnesení) a naopak samostatně se má rozhodnout o rozhodnutí, jímž se takové rozhodnutí opravuje.

Nejvyšší správní soud se kasační stížností musel zabývat nejprve z hlediska její přípustnosti, neboť pouze přípustná kasační stížnost může být soudem meritorně projednána.

Podle § 104 odst. 3 písm. b) s. ř. s. je kasační stížnost nepřipustná proti rozhodnutí, kterým se upravuje vedení řízení.

Usnesení o vyloučení žaloby k samostatnému řízení je podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudek ze dne 14. 7. 2004, č. j. 2 Afs 3/2003 - 46, nebo usnesení ze dne 27. 6. 2008, č. j. 5 Ans 6/2007 - 56) usnesením, jímž se upravuje vedení řízení a kasační stížnost proti němu je tedy nepřipustná podle ust. § 104 odst. 3 písm. b) s. ř. s. Nejvyššímu správnímu soudu proto nepřísluší procesní postup podle § 39 odst. 2 s. ř. s. zvolený předsedou senátu krajského soudu jakkoliv přezkoumávat.

Z výše uvedeného důvodu Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle ust. § 46 odst. 1 písm. d) za použití § 120 s. ř. s. odmítl jako nepřipustnou.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto v souladu s ustanovením § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. dubna 2009

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu